ALp 1786
Nr. 1-10

Aretis 1

1970

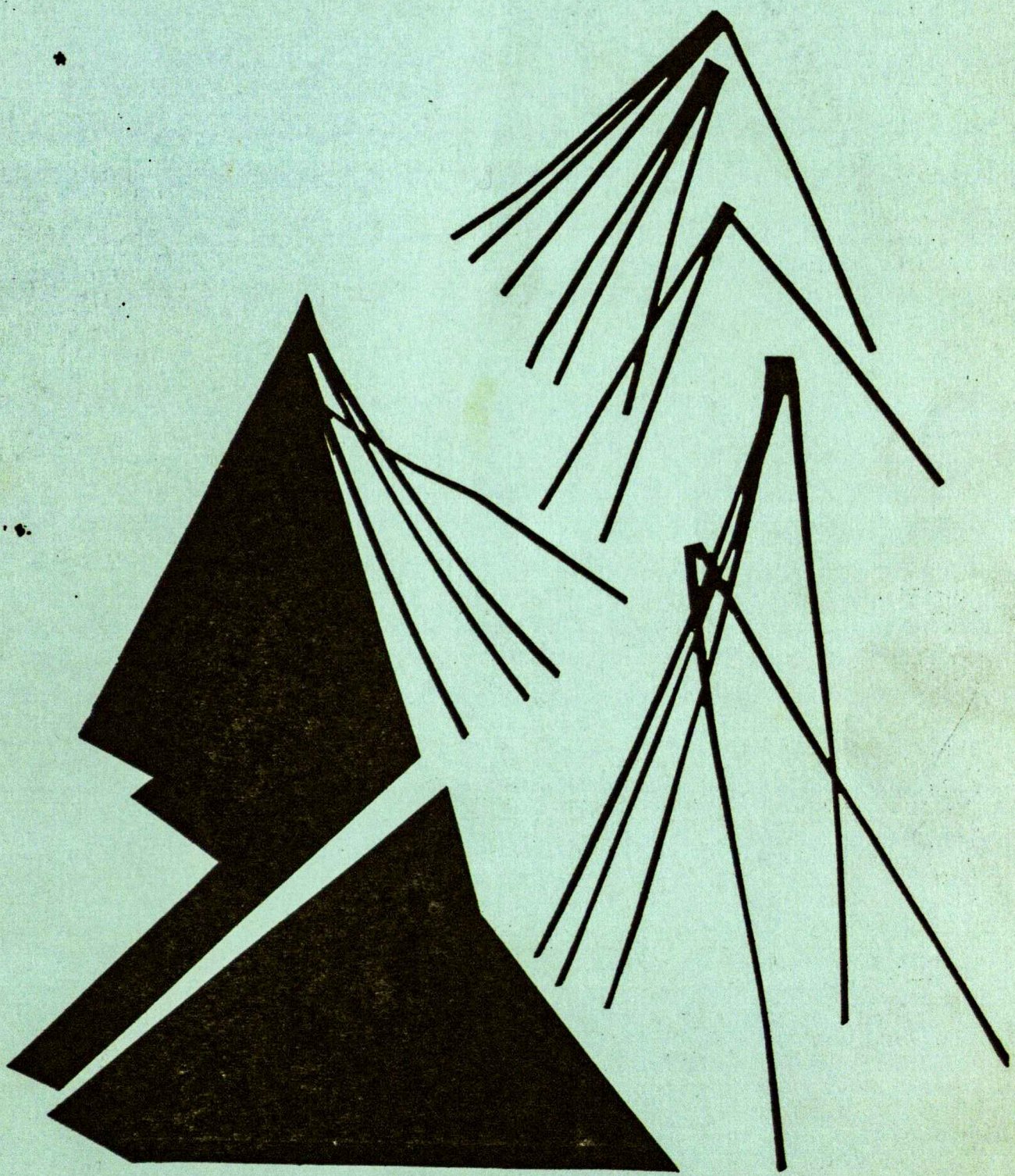

Vedamasis 1
Prisiminus Aleksandrą Stulginskį — Jūratė Juozevičiūtė . . 2
Esame viena šeima 7
Ex libris: "Alioša, ko tu žliumbi?" — Palmė Sl. 10
Užuominos 14
Poezija
Aš gyvenu — Aldona Prižgintaitė 6
Laiškas Vytautui Mačerniui — edva 17
Emaus — Sesuo M. Jurgita 19
Teatras — Petras Lapas 19
Širdies Žaizda — Aldona Prižgintaitė. 22
Šio mėnesio moksleivių susirinkimų tema 18
Aštuntasis ateitininkų kongresas 21
"Ateityje" prieš 15 metų 23
Jaunystė lydi mus: moksleivių kūryba
Į Žygį už Ateitį — Linas Kojelis 25
Viduržiemio vakaras (eil.) — Regina Staškevičiūtė . . 27
Žiema stovykloje (eil.) — Saulius Jankauskas . . . 29
Vox populi 30
Korespondencijos 31
Auksinė plunksna 13
Žodžiai pažodžiui 13

Viršelis: Marijos Smilgaitės.
Nuotraukos: Teresės Pautieniūtės - Bogutienės — psl. 9; Vytauto Maželio — psl 16; Aldonos Zailskaitės — psl. 22; Rimo Juzaičio — psl. 26, 27, 28, 31.

Lietuvių katalikiškojo jaunimo žurnalas

ateitis

Sausis
January
1970

I

REDAKCIJA: Vyriausias redaktorius — Jonas Šoliūnas; **nariai:** Jūratė Jasaitytė, Gabija Juozapavičiūtė, Algis Norvilas, Živilė Poskočimaitė, Marija Smilgaitė, Aldona Zailskaitė.

REDAKCINĖ KOLEGIJA: R. Abromaitytė, (Montreal, Kanada); A. Barzdukas, (Washington); I. Bublienė, (Cleveland); J. Gaila, (Philadelphia); Rasa Kubiliūtė, (Adelaide, Australija); Daina Kojelytė, (Los Angeles); M. Slavėnienė, (Sidney, Australija); J. Šulcas, (Roma, Italija).

TECHNINĖ REDAKCIJA: Vita Noreikaitė, Liucija Norvilaitė, Aleksandras Pakalniškis, jaun.; Danutė Vasiukevičiūtė. **Laužymas:** Aldona Zailskaitė. Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje.

ADMINISTRACIJA: Juozas Polikaitis — ATEITIS, 7235 S. Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 434-2243. **Redakcija:** 6641 So. Albany Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 737-5096.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos Leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00. garbės prenumerata $10.00, visur kitur laisvame pasaulyje $3.00.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association. Business address: 7235 South Sacramento Yearly subscription in the US and Canada $5.00. Single copy, 50 cents. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

ateitis

AMŽINIEJI VERGAI

Kiekviena, kad ir nedidelė išlūža iš komunistinio pasaulio, jai patekus laisvėn, atkreipia į save dėmesį. Gi jei ta išlūža dar yra žymesnė asmenybė, tai jos patekimas Vakaruosna neretai tampa sensacija. Prieš keletą metų šitan kraštan atvyko ir Czeslaw Milosz, Lietuvoje gimęs, žinomas lenkų poetas ir rašytojas. Neseniai jis išleido savo antrąją knygą, pusiau autobiografinį leidinį "Native Realm", kuriame jis įdomiai pasakoja apie savo lūžį laisvės bejieškant. Šią knygą verta paskaityti.

Kalbant apie Milosz, prisimename ir jo pirmąją anglų kalba knygą "The Captive Mind", kurioje jis įdomiai nagrinėja komunistinę ideologiją ir jos paliestą žmogų. Vienoje vietoje Milosz, kalbėdamas apie komunistų vergus, rašo, kad sunku tikėti, iog komunistai, laisvės vardan, galėtų, ar turėtų teisę, pavergti žmogų. Siekdami komunistinės laisvės jie pavergia žmogų, atimdami jo pagrindinę laisvę.

Toliau Milosz pakaltina ir krikščioniškąjį pasaulį teigdamas, kad ir šitas pasaulis nebėra be nuodėmės. Ypatingai jį papiktina krikščionio atsisakymas padėti savo artimui, nors apie tą artimo meilę krikščionis nesidrovi deklamuoti.

Milosz rašo: "Ir nevien tik Baltijos tautų likimo atžvilgiu krikščionys lieka indiferentiškais. Krikščionys taip pat nesijaudina ir dėl jokio kitokio naikinimo, išskiriant žudynes ir priverstinę deportaciją. Pavyzdžiui, jiems atrodo visai normalu, jei žmogus, dirbęs visą dieną, vakare save turi nuodinti filmais ir televizija" (The Captive Mind, p. 223).

Milosz tokį žmogaus nuodyjimą filmais ir televizija vadina dvasine mirtimi. Ir reikia su juo sutikti, kad tokia mirtis aplanko ir nevieną ateitininką.

Neretai mes demonstruojame savo artimo meilę, prirašydami lakštus rezoliucijų, prideklamuodami kalnus pasiryžimų, dirbti Tautai ir Dievui. Ir tai vis dažniausiai tik gražbylystė, nes tų mūsų žodžių audrų nelydi geri darbai. Tai byloja įvairūs pavyzdžiai iš mūsų organizacinės veiklos.

Milosz, toje pačioje knygoje pasakoja apie gautuosius laiškus iš trijų Sibiro tremtinių. Viename tokių laiškų, pasakoja jis, sudėjus visas pirmųjų žodžių raides, gavosi žodžiai "Amžinasis Vergas". Anos tremtinės žinojo savo likimą. Joms išsivaduoti vilties nebėra. Jos pasaulio užmirštos. Niekas jų balso nebegirdi. Jų ateinančioji karta bus greičiausiai paslaugūs komunizmo vergai.

Tačiau, ar Vakarų pasaulio žmogus, būdamas laisvas ir nesuvaržytas, turi teisę žudyti dvasine mirtimi savo artimą? Ar tėvas ir motina, leisdami be jokios atrankos stebėti vaikui televiziją, tuo pačiu nepasmerkia vaiko dvasinei mirčiai? Kokią teisę tai daryti turi laisvo krašto tėvai? — Kartu su Milosz ir mes klausiame.

Žiemos vakarai ilgi, nuobodūs, neįdomūs. Taip — jie kančia. Kančia tam, kuris gyvenimą užpildo pigiais filmais, kuris, pasodinęs vaikus prie televizijos, juos auklėja lėtai dvasinei mirčiai.

Dvasinė mirtis — žiauresnė už vergo mirtį.

LIETUVOS NACIONALINĖ MOKYKLŲ BIBLIOTEKA

Prisiminus ALEKSANDRĄ STULGINSKĮ

Jūratė Juozevičiūtė

1969 metais, rugsėjo 22 dieną Kaune mirė Aleksandras Stulginskis, antrasis Lietuvos prezidentas ir paskutinysis gyvas Vasario 16 dienos akto signataras. Jis buvo mano senelis. Retas iš mūsų vaikų, augusių išeivijoje, yra matęs gyvą savo senelį ar senelę — dauguma jų ištremti buvo, ar žuvo, ar liko Lietuvoje, savo vaikų ir anūkėlių nebesulaukę. Man teko su seneliu susirašinėti, ir 1967 metų vasarą, reta laimė jį Lietuvoje sutikti.

Ankstyvas gyvenimas

Aleksandras Stulginskis gimė 1885 metais, gausioje 16 vaikų šeimoje. Jis baigė Kauno seminariją, bet nutaręs likti pasauliečiu, pasiskolintais pinigais važiavo į Austriją, o vėliau į Vokietiją studijuoti agronomiją. Jis viename laiške man rašė:

> Aš turėjau didžiausią norą tapti agronomu, nes anuomet pas mus jų beveik nebuvo, o man atrodė, kad jie labai reikalingi ir kad toje srityje daugiausiai galėčiau padėti savo žmonėms... (1-12-69)

Senelis bestudijuodamas daug vargo, tačiau su džiaugsmu prisimindavo svarbiausias mokslo dienas. Dažnai jis ragindavo mane toliau studijuoti, vis džiaugdavosi ir sveikino man užbaigus dar vienus mokslo metus:

> Gražus tavo, Jūratėle, studentavimo laikotarpis, tik gaila, kad jis vieną kartą gyvenime tebūna. Turėdama visas galimybes studijuoti, stenkis visu rimtumu jas išnaudoti, kildama vis aukštyn ir aukštyn mokslo pasaulyje. Šiuo klausimu niekuomet nestatyk taško, štai jau gana. Kad žinotum, kokiomis sunkiomis sąlygomis mums senajai kartai tekdavo skintis kelią į apšvietą! Nedovanotina, man atrodo, būtų jaunajai mūsų kartai, turint galimybių nesiekti mokslo aukštybių. Kiek leidžia galimybės, seku tautiečių užjūryje gyvenimą ir labai džiaugiuosi, girdėdamas, kad vis skaitlingiau kopiama į mokslo aukštumas. (4-1-68)

Politinė veikla

Baigęs mokslus ir sugrįžęs į Lietuvą, senelis aktyviai įsijungė į visuomeninę ir kultūrinę veiklą. Gal labiausiai reiškėsi Vilniaus lietuvių politiniame gyvenime. Jis buvo vienas iš krikščionių demokratų partijos steigėjų. Išrinktas 1917 metais į Tautos Tarybą, pasirašė 1918 metų vasario 16-sios aktą.

Išrinktas 1920 metais nariu į Steigiamąjį seimą, vėliau buvo išrinktas to seimo pirmininku. Nuo 1920 metų birželio 19 dienos pradėjo eiti Lietuvos valstybės prezidento pareigas. Jis išbuvo prezidentu ligi 1926 metų birželio 7 dienos.

Apie tą laikotarpį senelis aišku man nieko nerašė. Būdamas labai kuklus žmogus, jis ir vengė kalbėti apie prezidentavimo metus mums pas jį besilankant. Paklaustas jis lyg numodavo ranka. Užtikau,

tačiau, jo butelyje porą tų laikų foto albumų. Man jas bevartant, senelis neiškentė neatsisėdęs šalia ir atpasakojo kas nuotraukose randasi. Vienas albumas buvo kariuomenės generolo dovanotas seneliui, jam esant prezidentu. Buvo fotografijose senelis su aukšta kepure ir fraku iškilmingai peržiūrint kariuomenės dalinius, kitur jis su senele valstybės rūmuose priiminėja Prancūzijos valdžios delegatus. Jutau tada nepaprastą pasididžiavimą ir stebėjaus, kodėl seneliui einant gatve visi nesilenkdavo, nesisveikindavo. Bet kas jį, žilagalvį, Lietuvos gatvėse beatpažino? Jau kiti laikai, kitos kartos žmonės. Vis vien galvojau, buvę Amerikos prezidentai dar gyvi tampa legendomis.

Ištrėmimas

Pasitraukęs iš prezidento pareigų senelis sugrįžo į agronomiją; gyveno dideliam dvare Jokubave, Žemaitijoje. Jis rašė politiniais ir ūkininkystės klausimais, skaitė paskaitas, palaikė ryšius su akademiniu jaunimu, ypatingai ateitininkais.

Per pirmuosius išvežimus 1941 metais birželio mėnesyje, seneliai abu buvo išgabenti į Sibirą. Senelis buvo nubaustas kalėti 25 metams, ir kalėjo iki Stalino mirties 1954 metais. Per tą laiką mano šeima iš jo negavo nė vieno žodžio; tikėjome, kad abu seneliai žuvę; taip ir buvo paskelbtos žinutės laikraščiuose. Labai netikėtai, 1955 metais senelio laiškas iš Sibiro mus pasiekė Chicagoje — ir taip prasidėjo susirašinėjimas ir pagaliau susitikimas.

Senelis su kartumu prisiminė tremties metus. Vaikščiojau kartu su juo vieną popietę Vingio parke, Vilniuje, ir jis pasakojo kokius šalčius, sniegus, nežmoniškas sąlygas turėjęs pakelti Sibiro miškuose. Jam skaudžiausia buvo senelės likimas Sibire — įskundė kas nors, kad kaip buvusio prezidento žmona turi "minkštą" darbą virtuvėje, tai ir ją išsiuntė į miškus medžių kirsti. Ten jos sveikata visai sužlugo.

Grįžimas į Lietuvą

1956 metais seneliai gavo leidimą grįžti Lietuvon. Įsikūrė Kaune, kur senelis trumpam dirbo sodininkystėje, o vėliau buvo paleistas iš darbo su maža pensija. Sibire išvargus, senelio ilgai slaugoma, senelė mirė 1962 metais. Liko tada vienas senelis, jo jaunystės draugai buvo mirę ar nebegrįžę iš Sibiro — o jaunoji karta jo nebeprisiminė.

Laiškais dažnai pasikeisdavo senelis su mano šeimos nariais. Man jis rašydavo:

Klausi, kaip aš praleidžiu laiką. Nelengva tau atsakyti. Įsivaizduok seną viengungį dėdę, kuris privalo viskuo, viskuo apsirūpinti. Tai labai daug laiko užima visokios gyvenimo smulkmenos. Skaitau,, perskaitau jūsų atsiųstos literatūros, daug laiko atima laikraščiai, gaunu vieną vietinį ir kitą iš Varšuvos lenkišką. Šį tą žiūrinėju iš mūsų netolimos, man labai artimos praeities, kai ką užrašau, bet abejoju, ar tau bus lemta paskaityti." (5-25-63)

Jaučiuosi dabar agronomijoje visai nereikalingas ir bendrai nustojau ja domėtis. Dabar man patinka Lietuvos istorijos, literatūros dalykėliai... (1-12-69)

Daug klausaus radijos, ypatingai BBC. Dabar nebetrukdo, galima klausytis Amerikos balsą lietuviškai ir iš įvairių kitų kraštų. (8-5-63)

Ne vien moksliniais darbais užsiėmė senelis:

Iki Nerio nuo mano butelio bus apie 1 kilometras. Dažnai einu maudytis į Nerį. Ties Kaunu Neris jau net platesnė už Nemuną, bet labai sėklus ir sraunas. Brendi, brendi į gilumą, o vis vandens neaukštėliau kelių. Galima visą Nerį pereiti skersai. (8-5-63)

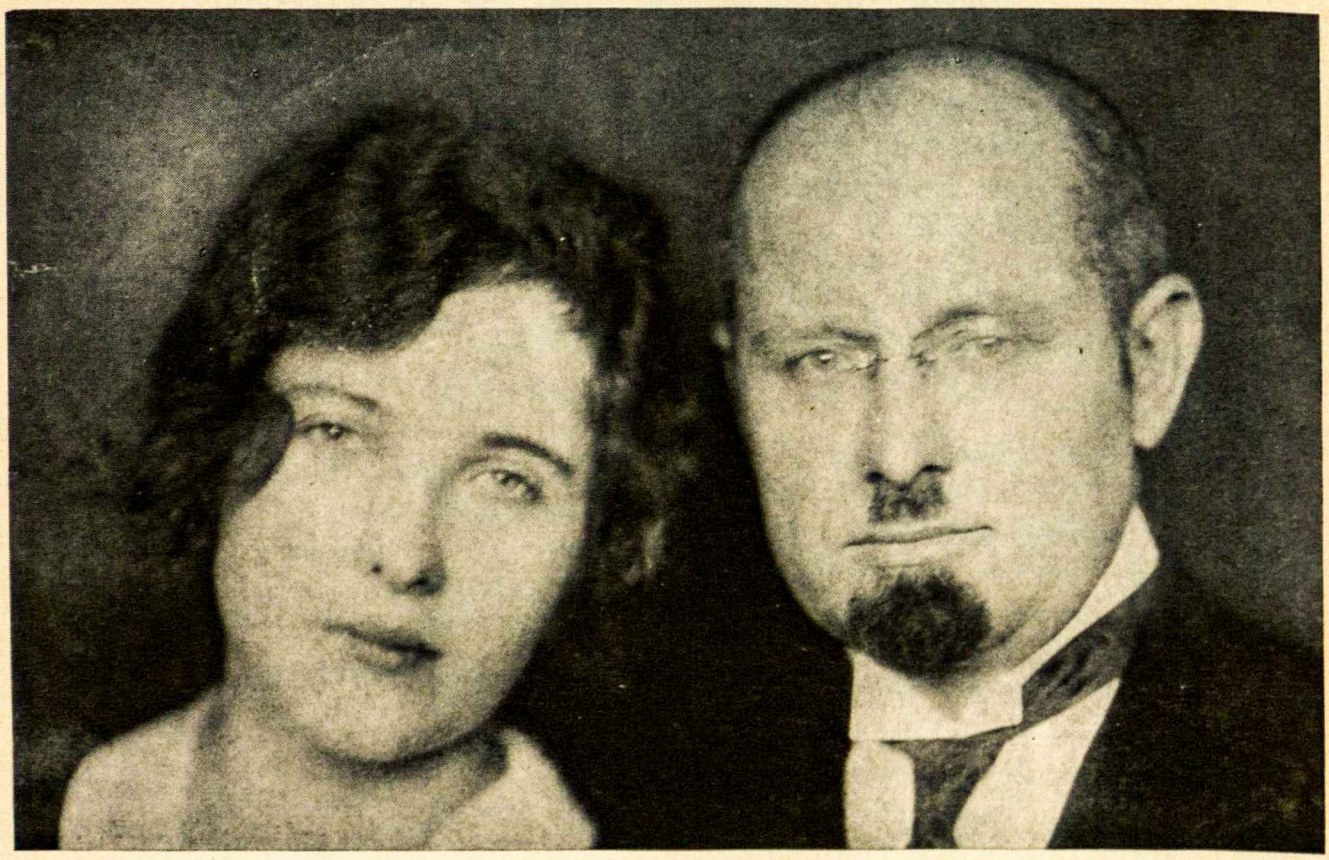

Ona ir Aleksandras Stulginskiai 1921 metais.

Senelis labai dažnai mums atsiųsdavo dovanų — ar tai gintaro, juostų, staltiesių, medžio drožinių ar knygų. Siųsdamas literatūros vis pridėdavo:

Reikia daug lietuviškai skaityti. Geriausias mūsų prozininkas kalbos atžvilgiu, tai Vaižgantas, jo turtingiausia kalba, skaityti jį reikia kartkartėmis, taip sakant, reikia su juo suaugti.... O poezijos srityje kunigaikščiu tebėra Maironis. Aš jį labai mėgdavau, daug buvau mintinai išmokęs... (5-25-63)

Susitikimas

Senelis man rašė:

Labai dažnai apie tave galvoju ir vis laukiu iš tavęs laiškų. Būtinai aplankyk mane šiais metais, tavęs labai laukiu. (4-6-67)

Ir štai susidarė sąlygos man ir mamai nuvažiuoti į Lietuvą 1967 metų vasarą.

Tik išlipus iš lėktuvo Vilniaus aerodrome paskendau veidų jūroje ir rankų glėbyje ir nebežinojau kas buvo kokia giminė. Senelį tuojaus pat pažinau — jis mažiukas, už mane neaukštesnis, su baltais pūkuotais plaukais ir kriukiu. Jis plačiai šypsojosi ir dažnai, giliai iš krūtinės, visu balsu nusijuokdavo.

Išvaikščiojome su seneliu nemažai Vilniaus — Petro ir Povilo bažnyčią, Vilniaus katedrą, Vingio parką, įvairias valdžios įstaigas, prašant leidimo į Kauną ir dar kartą teiraudamiesi ar senelio neišleistų į Ameriką apsigyventi. Atsakymas pastarajam klausimui, kaip visuomet, buvo ne.

Senelis džiaugdavosi mane paerzindamas, kartais jis būdavo tikras šelmis. Palikęs kriukį kambaryje, atsiremdamas ant mano rankos, vaikščiojant klausinėdavo

apie mano draugus, meiles, ragino greitai su lietuviu susituokti. Su visišku atvirumu žiūrėdamas į nuotrauką sesers vestuvių pulko pripažino, kad nė viena iš mūsų nėra gražuolė. Iš senai rūkorius, senelis kiekvieną cigaretę sukirpdavo į keturias dalis ir po dalelytę įsidėjo į gintarinį kandiklį. Taip iš vienos gaudavosi keturi užsirūkymai. Tokį gabaliuką ir man įsiūlė, ir tai dar juokės kai užsidegdama blakstienas nusvilinau.

Su nepaprastu gaspadorišku džiaugsmu senelis mus priėmė savo butelyje Kaune. Buvo pasikvietęs porą savo senų draugų, ir stebėjau, kai mes visi susėdome prie bonkomis apkrauto stalo, senelis ramiai atsilošęs tik šypsojosi. Neprarado ir savo senojo rūstumo, apie kurį iš senai nugirsdavau iš mamos. Mamai labai vėlai grįžus, vieną vakarą iš pasimatymo su prieš 25 metus paliktais mokslo draugiais, gerai ją išbarė už "nepadorių valandų laikymąsi."

Atsisveikinimas Vilniaus aerodrome buvo bene sunkiausias momentas mano gyvenime. Jis tik ramiai šypsojosi ir tarė— "Iki pasimatymo", o aš nujutau, kad aš jo, jau tada 82 metų senuko, nebepamatysiu. Dar šią vasarą jis tikėjosi sulaukti mamos ir brolio į Lietuvą atvažiuojančių, bet deja, jiedviems vizų neišdavė.

Laidotuvės, pasak Lietuvoje giminių, buvo labai religingos ir iškilmingos. Beveik visi atsilankę buvo žilagalviai kaip ir jis, nes naujoji karta nebegalėjo jo pažinti. Kiek daug prisiminimų ir įspūdžių iš tėvynės kūrimosi laikų buvo palaidotų tą dieną su seneliu. Vargu ar jo prisiminimai kada pateks į Vakarus. Nepaprastai džiaugiuosi turėjusi progos nors vienai savaitei sutikti buvusį Lietuvos prezidentą, giedrios, ramios nuotaikos žmogų, mano senelį. Teilsisi jis ramybėje.

AŠ GYVENAU

Aš gyvenau, — galvosiu sau,
mirties ranka kada mano akis uždengs.
Aš gyvenau...
Ir tai matysite jūs mano veido
negyvam šypsny — —

Mano gyvenimas atrodys kam
toks pilkas ir beprasmis;
nepasiekti kraštai viršūnių,
nei dugnas prarajų...
Bet man jis — kaip šviesa
pro langą pravirą
vis liejosi į vidų...
Tekėjo kloniais, upeliu,
nesudrumstas audrų...

Lašais vienodai viskas atseikėta:
ir liūdesys, ir džiaugsmas ir kančia,
(Ak, nepamirškit meilės širdgėlų,
apsčiai jų buvo!),
nes kelią teko eiti man žmogaus...

Klydau, klupau ir vėliai pasikėliau.
Draugyste apsivylus vėl rankas tiesiau.
Nebuvo tobulas, žinau;
Daug trūkumų jame;
ten už kiekvieną valandą
širdim aš atmokėjau —
už juoką ir už ašarą...

Jis yra mano — — —
Ir man — brangiausias turtas,
ką žemėje turėjau,
ką su savim išsinešu —
Kad jį man parinkai,
dėkoju, Viešpatie, aš tau,
o dar labiau užtai,
užtai, kad gyvenau! — —

Aldona Prižgintaitė

ŠEIMA

ESAME VIENA

Kaip jau buvo skelbta, MAS CV šiems mokslo metams pasiūlė temą ESAME VIENA ŠEIMA. Ši tema turėtų būti propaguojama kuopose įvairiomis progomis per susirinkimus, pamaldas, rengiant šeimos šventes ir panašiai.

Pradėkite kalbėti apie šeimą gana plačia prasme, juk visas pasaulis yra viena šeima. Visi esame Dievo vaikai. Visi esame broliai ir sesės. Ypatingai šiais laikais turėtume justi tą šeimą, kada komunikacijos priemonės yra taip ištobulintos. Tą pačią dieną sužinome, kas dedasi tolimame Afrikos užkampyje, Azijoje, Europoje, savame mieste, net ir mėnulyje.

Visa tai turėtų žmones suartinti. Žmonija turėtų pajusti tą vienos šeimos atmosferą. Bet taip nėra. Užtat pradėkime nuo savęs. Neklauskime ir neabejokime, ar mums pavyks, ar pakeisime ką nors, ar pasieksime kokius rezultatus. Svarbu mūsų pastangos, o rezultatai — Dievo rankose.

Pradėję kalbėti apie šeimą labai plačiai, metų bėgyje, tą šeimos ratą siaurinsime: esame viena šeima, kaip krikščionys, viena šeima — kaip lietuviai, viena šeima — kaip ateitininkai, kaip savo vietovės bendruomenės nariai, savo parapijos nariai, viena šeima — mūsų kuopa ir pagaliau prieisime prie mažiausio šeimos ratelio — savos šeimos, kurią sudaro tėvai ir vaikai. Yra natūralu, kad kalbant palaipsniui apie vis siauresnį šeimos ratelį, ryšiai tarp atskirų šeimos narių darysis tampresni, artimesni.

Centro Valdyba metų bėgyje pasiūlys susirinkimams konkrečias temas, tačiau kuopom paliekama laisvė vietoje pasirinkti temas ir būdus tą metinę temą gvildenti.

Pirmiesiems šių mokslo metų susirinkimams, siūlome pradėti diskutuoti šeimą labai plačia prasme. Visas pasaulis yra viena šeima.

Susirinkimams galima kviesti, arba vieną kalbėtoją, kuris temą pristatytų, bet ne ilgiau kaip 15 min., o po to, visi diskutuotų, arba, kelis kalbėtojus, kad ir iš pačių moksleivių tarpo, kurie maždaug 5 min. kalbėtų.

Susirinkimai galėtų būti paįvairinami pritaikytomis šių laikų dainomis, naudojant plokšteles, arba, kur sąlygos leidžia, ir trumpais filmais. Jeigu kas turi, tai į pirmą susirinkimą gali atsinešti plokštelę "Tear down the walls" — Judy Collins. Visiems išklausius, galima padiskutuoti.

Taip pat, kiekviename susirinkime reikėtų įvesti religinį aspektą ir bent trumpai prisiminti arba Šv. Rašto kokią ištrauką, arba šiaip kokį įvykį iš gyvenimo...

Taigi, pirmieji susirinkimai turėtų būti apie šeimą, plačia prasme. Labai plačia. Visą pasaulį.

Rūpintis tokia šeima negali žmogus, kuris yra užsidaręs tik savyje. Reikia išeiti iš vienatvės — "tear down the walls". Pasidalinkime mintimis apie tai sekančiame susirinkime — siūlome temą: **Universali ŠEIMA.**

Susikaupimui — pradedant susirinkimą: "Dievo artumas suteikia mums džiaugsmą ir gyvumą. Mes jungiamės krūvon Kristaus vardu, kad pasaulis būtų pripildytas džiaugsmo." Esame viena šeima.

Pamąstykim:

Maldos Galia

Diena ilga, ir jos našta
atrodė persunki mano jėgoms;
staiga ji pakilo — man nežinant,
kažkas suklupo maldai.

Kas nors tą valandą paprašė Dievą
palengvint mano naštą.

O Jis — be galo gailestingas —
nužengė ir paėmė ją iš manęs.

Nežinome, kaip dažnai, mums besimeldžiant
už paklydusį, sužeistą, nelaimingą,
išklausoma. Nejučiom jų širdyse
atsiranda ramybė ir tyla.

Kas nors pasimeldė.
Tikėjimo ranka palietė Dievą
ir atkvietė Jį žemėn
tą dieną.

Daugybei širdžių reikia maldos,
tiek daug maldos;
tad, MELSKIMĖS!

Vienišumas: "Žmonės yra vieniši užtat, kad jie stato sienas, bet ne tiltus."

Kada žmogus jaučiasi vienišas?

Kaip jis jaučiasi būdamas vienišas, ar visų apleistas, be draugų?

Ar vienišumas yra būtinas žmogaus kūrybingumui?

Kodėl žmogus negali pasilikti vienišas?

Kodėl jam reikia kokio nors ryšio su kitais? Pvz. išsikėlęs gyventi vienų vienas kokioj saloj, žmogus vistiek pasiims radiją ar knygą. Taigi, ką esmėje reiškia — palaikyti ryšį?

Kodėl žmogus, norėdamas bendrauti ir išeiti į visuomenę, visada turi palinkimą į atsišaukimą, į vienišumą? Tai du, viens kitą neigiantys dalykai.

Kaip esmėje ryšiai tarp žmonių yra palaikomi? Kaip statomi "tiltai"?

Pasiūlymai: yra daug senelių prieglaudose, ligonių lovose ir našlaičių, kurie jaučiasi vieniši todėl, kad mes juos esame nustūmę toliau nuo savęs. Aplink juos esame pastatę aukštas sienas, nepalikdami nė plyšio pro kurį į juos pasižiūrėt. Kodėl neaplankyti vieną tokią grupę, jiems padainuot, su jais pašnekėt, pašokt? Tai konkretus jums pasiūlymas.

STATYKITE TILTUS!

EX LIBRIS

"ALIOŠA, KO TU ŽLIUMBI?"

Šiais metais Vilniuje išleista platoka (376 puslapių) Vytauto Kubiliaus studiją "Salomėjos Neries Lyrika".

Žinome, kad jau pirmoji S. Neries lyrika, vos pradėjus reikštis viešumoje, greitai patraukė skaitytojų ir literatūros kritikų dėmesį savo geromis savybėmis. Jau pirmaja poezijos knyga "Anksti Rytą" (išleista Kaune "Ateities" 1927 metais) autorė laimėjo neabejotinai talentingos rašytojos vardą. S. Neries talentas augo, stiprėjo ir, metai po metų, poetė pasiekė tikrasias kūrybines aukštumas. Tačiau pats S. Neries gyvenimas buvo komplikuotas, sunkus, ypač jai įkliuvus į politines painiavas sovietams okupavus Lietuvą. Anksčiau taip visų mylėtoji lyrikė susilaukė lietuvių tautos pasmerkimo dėl perėjimo į komunistinį lagerį. Rašytoja atsistojo pavojingoje plotmėje ir ji tuoj pajuto, tarsi praradusi tikrojo grožio pasaulį, savo poezijos ir svajonių nuostabųjį pasaulį, kuris jai buvo tiesiog gyvybiniu šaltiniu. Dvasinė kančia, buitinis netikrumas, žiaurios karo audros anksti nutraukė S. Neries gyvybinę srovę. Ji mirė vos tepasiekusi 40 savo amžiaus metų.

Ir dabar, praslinkus jau 25 metams nuo S. Neries mirties, jos pasakytas poetinis žodis vis dar aktualus ir gyvas, jos kūryba vis peržvelgiama iš naujo ir vis randama ką nors nauja apie ją pasakyti. Joje randama naujų vertybių, naujų reikšmių. Bendrai, nagrinėjant kūrybą kartu žvelgiama ir į jos kūrėjo vidinį pasaulį, stengiamasi kuo giliau įžvelgti į kūrėjo sielos slapčiausius kampelius. Todėl žiūrint į kūrybą kartu žiūrima ir į kūrėjo sielą.

Jaunoji poetė, Salomėja Neris, mokydamasi "Žiburio" gimanzijoje priklausė ateitininkų organizacijai. Atvažiavusi į Kauną studijuoti įstojo taip pat į ateitininkų Meno Draugiją "Šatriją". Tada "Šatrijos" mecenatais buvo Teologijos-Filosofijos fakulteto profesoriai V. Mykolaitis-Putinas ir Juozas Eretas. Ir V. Kubilius pripažįsta, kad "Šatrijos" romantinė-estetinė-ideologinė kryptis neišdildomai įaugo į Salomėjos Neries dvasią ir kūrybą. Nors poetės nerami dvasia ir buvo nuklydus į didelius klystkelius, tačiau kilnaus idealizmo ji nesutrypė. Salomėja Neris liko ištikima romantizmui. Jos kūryboje slypi didelė meilė savo tėvynei ir tautai. Perėjusi į "Trečiąjį Frontą" ir pakrypus komunistinėn pusėn, ji tuojau pamatė savo klaidą, pamatė savo duobėtus klystkelius, pamatė, kad ji jau betampanti savo tautos išdavike. Salomėja Neris vėl pradėjo ieškoti kelio atgal į savo giedrios jaunystės idealus, bet ar ji tą kelią rado? Pusiaukelyje ją pasitiko nelaukta mirtis.

V. Kubilius, nagrinėdamas S. Neries lyriką, atidengia daug naujų, viešumai dar nerodytų, davinių. Čia ypač daug randame citatų iš poetės dienoraščio ar laiškų. Šios citatos daug ką įdomaus pasako apie poetę.

Salomėja Neris

Štai jų keletas:

"Mano siela trokšta, ai trokšta išskristi virš visa to, kas žema ir mirtinga", rašė savo gimnazistiškame dienorašty, "pasiekti, išvysti kilniausią tobuliausią grožį... Išvysti tą amžinąją Teisybę, kurios veltui šioj vargšėj žemelėj ieškoma". "O kaip saldu, kaip ramu...Buvau šiandien Kristaus puotoje... Ragavau dangiškos laimės lašelį. Kristus mano laimė, mano idealas", rašo ji po Komunijos (19 p.). "Ir kam tas mano gyvenimas, kam?.. Valkioju jį kaip savo gėdą, kaip elgeta tuščią krepšį. Gyvenimas — kažkoks tamsus, gilus šulinys, kurio dugne aš — žmogus, ar šešėlis, ar koks menkas vabalas tūnoju". (27 p.)

Apie savo kūrybines inspiracijas, apie kūrybines nuotaikas, apie poetinius prasi-

veržimus poetė taip rašo: "Kažkoksai jausmas gimdo sieloj dainas be žodžių, veržias iš lūpų meliodijos naujos negirdėtos... Norisi kartu verkti ir dainuoti." (56 p.) "Mūsų gyvenimas — sapnai. Jei nori gyventi — sapnuoki! Nubudęs prakeiksi ir savo sapną, ir savo klaidą — nedalią. Bet kitas sapnas vėl žuvusį pakeičia, vėl tave grąžina naujam gyvenimui, iki užges kaip meteoras. Jei ne, tai žmogus gyventi negalėtų:

Aš negaliu atskirti gyvenimo nuo sapno
Ir sapno nuo gyvenimo...
Man nereikia turtų —
Aš netrokštu garbės. —
Pasiliki juos sau, prašmatnusis pasauli.
Aš kaip elgeta vieno šioj žemėj prašau:
Neatimk mano sapno, —
Negesink mano saulės." (59-60 p.)

Romantinių nuotaikų poetė apsupta rašė: "Kažkaip keista man: visa atrodo šiame pasaulyje, lyg visa užburta, užkeikta, neatspėjamas slėpinys, nors iš tiesų visa taip paprasta atvira." (63 p.). Arba vėl: "Aš suprantu ir atjaučiu, kaip realybė toki toli nuo mano sapno. Aš karalaitė tik savajame pasauly, o čia — žemiausia vergė, kvailiausias ir juokingiausias sutvėrimas, kur reikia su gyvenimu susidurti." (68 p.).

Iš pačios Salomėjos Neries pasisakymų mes galime suvokti, kodėl ji nukrypo į tokius ideologinius (ir politinius) klystkelius: "Man rodos, žmogaus gyvenimas nėra gyvenimas, jeigu jis kasdien tom pačiom vėžėm slenka, be naujų kovų, naujų siekimų, kančių ir pergalių:

Didžiais troškimais per amžius virti,
Ugny audringoj per amžius degti!
Geriau numirti, geriau numirti,
Negu jaunystės sparnų netekti!"
(76 p.)

"Dainiaus pašaukimas ir uždavinys dar nesibaigia tuomi, kad jis kaip vyturiukas, iškilęs į dangų, čiurliuos. Ne. Jam reikia žemę iš pamatų išjudinti, jam reikia būti tuo perkūnu, kur žemę... tuo žaibu, kurs orą nuo dulkių apvalo", samprotavo poetė. "Noriai ir džiaugdamasi eičiau kentėti ir mirti, kad vargšai nelaimingi žmonės būtų laimingesni. Tegu visi žmonijos žudymui pagaminti karo įrankiai į mane vieną susmigtų, mane vieną nukankintų, by tik žemėj įvyktų taika, ramybė." (78 p.) "Jeigu laimė — patogus, ramus gyvenimas, tai aš jau daug kartų esu nuo jos pabėgusi. Visų mažiausiai žiūriu į gyvenimiškus išskaičiavimus ir jo materialinę išmintį." (86 p.). "Kartais baisiai pikta, kad tave aplinkybės pakinko, kaip šunį, kaip vergą ir daryk tai, ko nenori", skundėsi poetė. Ir nors Salomėja Neris rašė "Gerai tiem, kurie jau numirę, nors vaikščioja ir mano, kad yra gyvi, bet iš tikrųjų tai lavonai, tai mašinos, kurios daro tai, kas įsakyta", jai pačiai, nors ir daug vėliau, taip pat reikėjo "daryti tai, kas įsakyta!" Ji daugybę tų įsakymų turėjo vykdyti pirmojo Lietuvoje bolševikmečio laikotarpyje, o gal dar daugiau II-jo Pasaulinio karo metu, sovietinėj Rusijoj, į kurią ji buvo pabėgusi vokiečiams užimant Lietuvą. Kūrybinės laisvės čia ji buvo visiškai netekusi, eilėraščius turėjo rašyti pagal nurodymus ir įsakymus. Nesvetingoje sovietinėje Rusijoje poetė tuojau pasigedo savo gerosios žemelės. Pradėjo ją kankinti nostalgija. Dabar jai paliktoji tėvynė vaidenosi kaip tikrosios laimės šalis. Šie motyvai į tuometinę S. Neries poeziją savaime liejosi, poetė neįstengė užgniaužti savo dvasinės kančios. Tačiau, kaip rašo V. Kubilius savo studijoj, "Ar gali liūdesys, motinos

širdgėla ir žmogiškas trapumas padėti karui atsilaikyti, grumtis ir laimėti? Daugelis galvojo, kad šitą lemtingą valandą poezija turi apeiti tylomis liūdesį, kančias ir nelaimes, kurios vis vien neaprėpiamos, o privalo tik guosti ir drąsinti. Juk graudus žodis nepakels nuo žemės sugulusios kuopos. Tai gali padaryti tik eilėraštis — proklamacija, tik eilėraštis — griežta komanda (335 p.). Ir šitokias "proklamacijas" ir "griežtas komandas" jautrioji Salomėja Neris taip pat turėjo kalti... Jai buvo įsakyta. Knygoje randame ir tokį Salomėjos Neries nusiskundimą: "1941 m. rugsėjo mėn. aš atsivežiau pirmą karinių eilėraščių ciklą. Jis vadinosi "Aš dainuoju neapykantą". Aš perskaičiau jį dideliam Rašytojų sąjungos (sovietinės Rusijos — Pl. S.) veikėjams. Ir jie man pasakė: "Alioša, ko tu žliumbi? Kam tai reikalinga?" (335 p.).

Taip Salomėjai Nėriai buvo užčiauptos lūpos tarti laisvą, skambų ir atvirą poezijos žodį. Ji turėjo paklusti prievartai, kurios taip bijojo savo jaunystėje.

Palmė Sl.

Žodžiai pažodžiui

Kiek platus jūsų vartojamų žodžių lobynas? Ar rašydami jaučiate, kad neužtenka kasdieninių žodžių? Išbandykite savo žodines išgales. Pritaikykite žodžius kairėje prie jų sinonimų dešinėje. Kirčiuojamosios raidės didžiosios, pagal "Dabartinės lietuvių kalbos žodyną". Ten pat rasite smulkesnius žodžių apibudinimus. Atsakymai 30 puslapyje. Sėkmės!

1. skonĖtis	a. aerodromas
2. skrebEnti	b. blynas
3. sklandUs	c. blakstiena
4. sklIUtas	d. plisti
5. skliNdis	e. darnus
6. skrajA	f. šnarėti
7. sklISti	g. apskritimas
8. skrOSlas	h. gardžiuotis
9. skraidykLA	i. barškalas
10. skrAbalas	j. kirvis

Auksinė plunksna

Ar jūs apsiskaitę lietuvių literatūroje? Atspėkite rašytojus, kurių darbai menami šiose mįslėse. Atsakymai 30 puslapyje.

1. Ukmergiškis poetas be pretenzijų rašo
   — L — I — A —
2. Nebūdama senolė, ji sekė josios pasakas.
   T — O — — I — — —
3. Jo gimtas šilas įamžintas poemoj.
   — A — — — — U — — — S
4. Sužinojo Uršulytė savo kilmę — istoriją dviejų kaimų.
   — — I — — U — — — T — —
5. Filosofas ir kritikas, jis valdė ir poeto plunksną.
   — A — — I — A

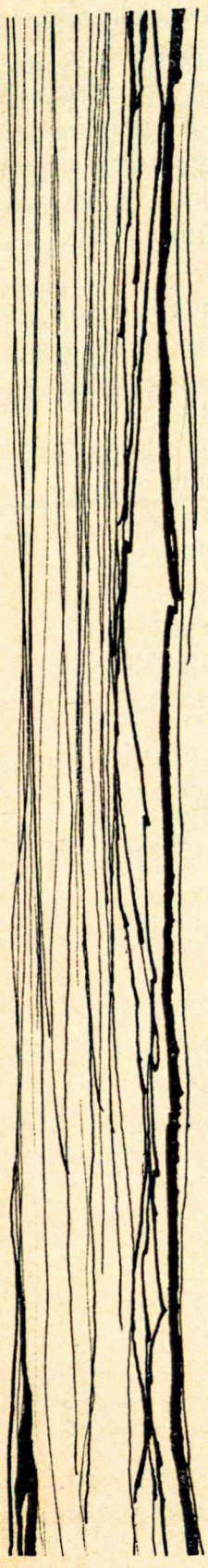

užuominos

Iš kugelinės veiklos besiveržiant.

Pirmasis lietuvių mokslininkų ir dailiojo žodžio atstovų suvažiavimas, įvykęs lapkričio 26-30 dienomis, Chicagoje, praėjo su nepaprastu pasisekimu. Buvo suvažiavę daug mokslo ir meno atstovų. Gausiai susirinkusiems svečiams keletą dienų paskaitas skaitė ir mūsų gyvenimiškas problemas nagrinėjo net 54 mokslininkai.

Suvažiavimo metu buvo įsteigta ir Lietuvių mokslo draugija, kuri atrodo apjungs netik mokslininkus, bet ir menininkus. Buvo sudaryta ir organizacinė komisija į kurią įeina ir žinomasis ateitininkijos veikėjas dr. Adolfas Damušis.

Suvažiavimas tikrai buvo neeilinis ir, anot JAV-bių Lietuvių Bendruomenės Centro Valdybos pirmininko Broniaus Nainio pasakymo, buvo parodytas noras išsimušti iš "kugelinės veiklos". Kur? Žinoma — į plačius tarptautinius vandenis. Galbūt ir išsimušime, tačiau šalia suvažiavimo vykęs studentų sąjungos suvažiavimas parodė, kad mūsų studentija jau... užsimušė. Liūdna, nes studentų sąjungos suvažiavimo atidaryme dalyvavo... keturi nariai. Liūdna, baisiai liūdna.

Tikėkimės, kad įkurtoji Lietuvių mokslo draugija po savo sparnu priglaus ir studentus. Tik šitaip būtų išgelbėta nuskendęs studentijos laivas.

Smagu, kad suvažiavime, įvairiuose pašnekesiuose ir diskusijose, labai atvirai ir nuoširdžiai reiškėsi ir ateitininkai.

Progų bejieškant.

Mokslininkų suvažiavimo proga Chicagon suplaukė nemažai ir ateitininkų. Tačiau baisiai pasigedome... bendro susibūrimo. Kai tuo tarpu suvažiavimo proga buvo suruošti Santaros ir skautų veikėjų pasitarimai tai ateitininkai bičiuliavosi draugiškuose, privačiuose pasikalbėjimuose.

Nedaug turime progų susieiti ir organizaciniais klausimais išsikalbėti. Čia buvo gera proga, bet jos neišnaudojome. O matėme visą būrį mūsų veikėjų. Jie viens su kitu šnektelėjo, bet tai ir buvo viskas. Vyresnieji galėjo net ir besiartinančio kongreso klausimais pasikalbėti. Galėjo pasvarstyti sendraugių sąjungos pašlijusią sveikatą. O ar negera būtų buvę ir Ateities žurnalo problemomis pasidalinti? Deja.

Tiesa, mūsų studentija bent kavutei buvo susirinkusi. Bet ir vėl; visiškai užmiršo tuo pačiu metu vykusį studentų suvažiavimą. Ten vos keletas jų pasirodė. Ir tie patys nebepajėgė ištraukti studentų sąjungos iš suirutės. Beje, vertėtų studentams-ateitininkams prisiminti ir savo neseniai buvusį suvažiavimą, kuriame buvo priimta rezoliucija skatinti savo narius... daugiau domėtis bendrine studentų sąjunga. Vai, Jurgutėliau!

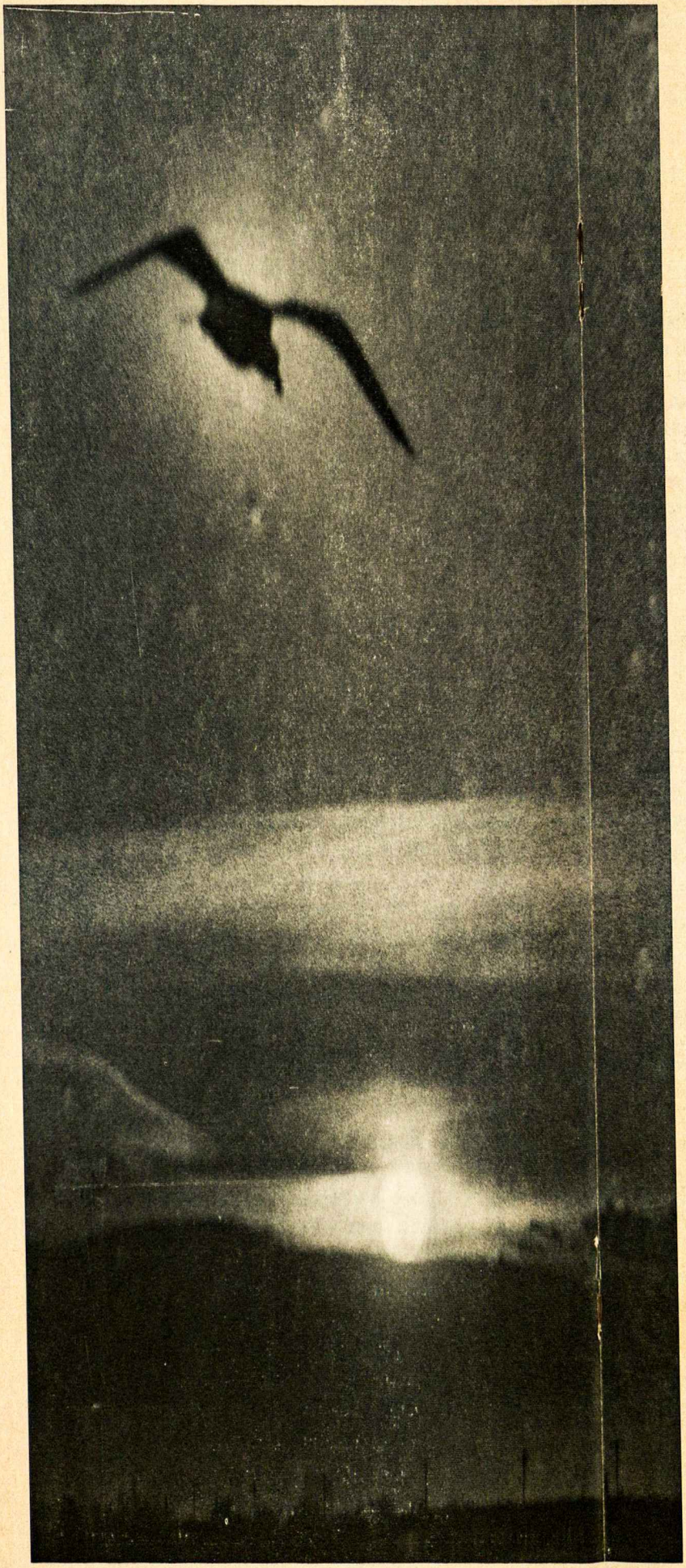

LAIŠKAS VYTAUTUI MAČERNIUI

Jo 25 metų mirties proga

Visą gyvenimą Tavęs ieškojau,
Ir tik mirusį Tave aš suradau.
Nekaista man veida,
Nebąla —
Tik ašara graudi sužvilga,
Širdis laiminga
Nežinomu skausmu apsąla, —
Tu iš anos Jaunystės sušvitai,
Kur amžinybės ilgesiu plazdena —
Įsimylėjau mirusį Tave,
Kaip riterį iš senojo romano!...

Visą gyvenimą mylėjau tik Tave,
Savo herojų,
O Tu toks vienišas,
Toks liūdnas vis buvai...
Kad mudu mylivos,
Nei Tu, nei aš lig šiolei nežinojom.

Argi tragedija dabar,
Kad Tu anapus, aš dar šičia?...
Liepsnos mus meilė amžinai,
Nes Tau numirus'am,
O man gyvai
Tas pats švenčiausias idealas šviečia.
Juk vieno žvilgsnio bus gana,
Akimirkos vienos tenai...

Kai baigsis žemiška buitis,
Akimirka tęsis amžinai.

Edva

Šis eilėraštis, parašytas vienos Vyt. Mačernio draugės poetės, atkeliavo įvairiais keliais iš Lietuvos ir yra skiriamas specialiai Ateičiai.

Red.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

ŠIO MĖNESIO MOKSLEIVIŲ SUSIRINKIMUI TEMA

Pereitam mėnesiui siūlėme atsiverti, gvildenome kiekvieno asmens reikalingumą komunikuoti, bendrauti. Mąstyme pajutome bendravimo galią maldoje: Kas nors tą valandą paprašė Dievą palengvint mano naštą... O Jis be galo gailestingas nužengė ir paėmė ją iš manęs. Tai mūsų universali šeima. Maldoje mes jungiamės su kiekvienu žmogumi, specialiai jį prisimindami, sąmoningai apie kitą pagalvodami, nors ir nežinome jo vardo, nors jo nepažįstame. Su kiekvienu jungiamės mintim.

"Visa žmonija yra Dievo kūrinys ir viena šeima, bet tai deklaravus, tuo viskas ir užsibaigia, nes tokia šeima buvo, yra ir bus. Tačiau mes ieškome šeimos — mūsų idealų žmonių artimesnio susipažinimo, susidraugavimo, kad išeitumėm vieningesni, vieni kitus sustiprindami, kad mūsų daug yra." (Br. Krokys, Rochesteris, N.Y.)

Mus visus jungia mūsų įsitikinimai, mūsų principai. Visur žmogus reiškiasi kaipo asmenybė, o principai pastato asmenybę ant pagrindų. Veikiant nesakome: "Dabar mano ateitininkiškoji arba katalikiškoji pusė eis į darbą...", bet sakome: "Dabar aš eisiu į darbą."

Šiam mėnesiui pabrėžkime vieną dalį savęs kuri vadinasi **Katalikiškoji mūsų dalis.**

SUSIKAUPIMUI: pradedant susirinkimą: "Jūs esate pasaulio šviesa. Tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje." (Šv. Raštas) "Kiekvienas iš mūsų, bent iš dalies, turi būti teologas." (Prof. Pr. Dovydaitis, "Ateitis", 1911)

PAMĄSTYKIME: Esame Kristaus gyvenimo sekėjai. Jis visą savo gyvenimą praleido darydamas gerą kitiems. Pamąstykime — nestatykime klausimą: Kam aš esu reikalingas? Kam manęs reikia? Ką aš galiu Tau padaryti? Kaip tik pradedu galvoti, ar neatsiranda daug visokių dalykų, nors ir labai mažų, kuriuos galiu atlikti?

DISKUSIJOMS: 1. Esame ateitininkai — vienas iš mūsų principų — katalikiškumas. Kaip katalikiškumas skiriasi nuo krikščioniškumo? Kodėl mūsų principas katalikiškumas, o ne krikščioniškumas? 2. Kokias veiklos kryptis įpareigoja ateitininkams katalikiškumo principas? Ištikimumas Dievui? Ištikimumas Bažnyčiai? 3.Ką reiškia sekti Kristų? 4. Ką reiškia apaštalavimas? Mūsų šūkis sako: Visa atnaujinti Kristuje. 5. "Žmogus gauna tik duodamas." Kaip žmogus gauna duodamas? 6. Ar davimas žmogaus mintis nukreipia toliau nuo jo paties? Ar atkreipia į jį?

PASISKAITYMUI: Dr. Juozas Girnius, "Žmogus be Dievo" (knyga); Vysk. Brazys, "Jaunystė ir idealai", ATEITIS 1965 psl. 222-227; Z. Ramonas, "Žvilgsnis į žmogų be Dievo", ATEITIS 1965, Nr. 4 psl. 96-100; Dr. Juozas Girnius, "Ir mirė jis kaip įkalintas apaštalas" ATEITIS 1965, Nr. 7, psl. 102-184; Kun. G. Kijauskas, "Išganymo dialogas", ATEITIS 1964 Nr. 9, psl. 162-164.

....**PASIKLAUSYMUI:** "Walls" Gordon Lightfoot, "The Sparrow" Simon and Garfunkel album Wed. Morning 3 AM, "People" Barbara Streisand, "Who can I turn to" Dusty Springfield.

PASIŪLYMAS: Susipažinkite vieni su kitais. Bent vienas Jūsų valdybos narys turi kitos kuopos adresą. Susiėję susirinkime nuspręskite su kuria kuopa norite susirašinėti ir parašykite jai laišką. Pasakykite ką veikėte susirinkime, gal jūsų mintys jai padės, gal jai yra sunkumų veikloje. Tai bus jūsų kuopos pagalba jai. Padarykite iš žurnalų iškarpų paveikslą ir jai nusiųskite, pasidalinkite savo minties išraiška. Tema galėtų būti: "Broliškumas" arba "Duodami kitiems pradedam save pažint." Primename, kad tai turi būti visų jūsų darbas.

JŪS ESATE PASAULIO ŠVIESA; ŠVIESKITE KITIEMS!

EMAUS

Dar pabūki.
Kol priprasim,
kol atsiplėšim nuo namų,
pastogių, vietų
ir daiktų,
kuriais atrandame save.

Mes nemokame
dangumi dalintis.
Mums reikia
medžio, plytų
ir prie žemės pritvirtintų
pamatų,
kad būtume
tėvai ir sūnūs.

Sesuo M. Jurgita

TEATRAS

Prieš antrą veiksmą
Krito uždanga
Žmonės kalba
Jau judina veidus.
Salė verda. Tylus
Lūpų judesys
Ir dantų baltis
Scenos prieblandoj.
Ant puošnių krūtinių
Snaigės deimantinės
Ir skliautai aukšti
Blykšta nuo šviesų aušrinės.
Dar nepasibaigė!
Bus dar kiti veiksmai!
Bet pertraukų metu
Be grimo,
Lyg bičių avilyne
Kiti Vaizbūnai, Juokdariai
Dar be kaukių
Salėj skėryčios.

Petras Lapas

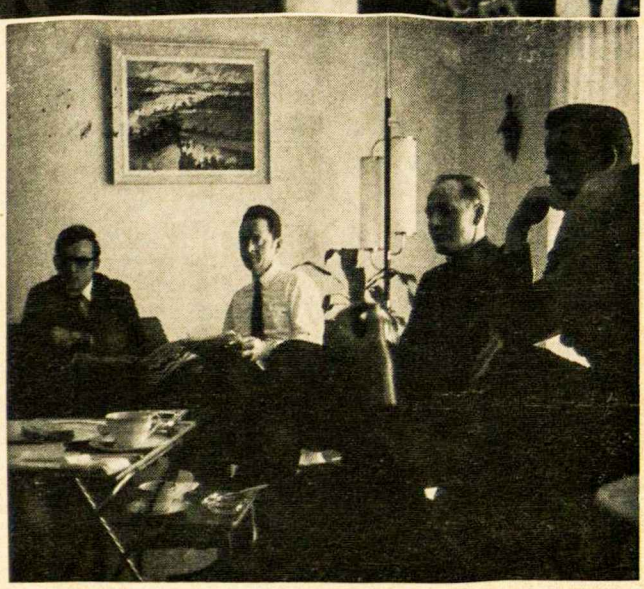

Ateitininkų Federacijos Valdyba. Viršutinėje nuotraukoje iš kairės sėdi kun. Stasys Yla, dvasios vadas; dr. Justinas Pikūnas, federacijos vadas ir Indrė Damušytė, spaudos reikalams. Stovi dr. Kęstutis Keblys, referentas sendraugiams; dr. Romualdas Kriaučiūnas, generalinis sekretorius ir Antanas Razgaitis, referentas studentams. Apačioje iš kairės matyti posėdžio metu kun. Stasys Yla, dr. Leonas Bajorūnas — reikalų vedėjas ir dr. Kęstutis Keblys. Dešiniojoje nuotraukoje sėdi Antanas Razgaitis, dr. Pikūnas, kun. Gediminas Kijauskas — moksleivių dvasios vadas ir Rimas Laniauskas, tuometinis MAS pirmininkas. (Šiuo metu MAS pirmininkas yra Algis Puteris).

AŠTUNTASIS ATEITININKIJOS KONGRESAS

Ateitininkų Kongresas yra vyriausias Ateitininkų Federacijos (AF) reikalų ir problemų sprendėjas. Jis nustato AF veiklos gaires, keičia AF konstituciją, sprendžia AF valdybos, AF tarybos bei kongreso atstovų iškeltus klausimus.

1970-jų metų kongreso reikalingumą ir pobūdį AF valdyba pradėjo svarstyti dar 1968 metams neįpusėjus. Kongreso reikalas yra pribrendęs, nes 1965-jų metų kongrese nebuvo formaliai išrinktų atstovų ir todėl nebuvo svarstomi statutinių bei kitokių pakeitimų klausimai. 1970-jų metų kongresas turėtų pabrėžti ateitininkijos sąjūdžio ugdomąjį ir kūrybinį pobūdį, keisti AF konstituciją ir įnešti naujų idėjų ateitininkų veiklos plėtotei.

Kongresas šaukiamas 1970 metų rugpiūčio 30 — rugsėjo 7 dienomis Dainavos jaunimo stovykloje (rugpiūčio 30 - rugsėjo 4 dienomis) ir Chicagoje (rugsėjo 4 - 7 dienomis).

Į kongresą kviečiami viso pasaulio ateitininkai. Sprendžiamąjį balsą turi rinktieji atstovai, AF garbės, valdybos, tarybos, kontrolės komisijos ir sąjungų centro valdybos nariai. Visi ateitininkai turi patariamąjį balsą. Kongreso atstovu gali būti renkamas kiekvienas ateitininkas, išskyrus jaunučius, kurie rinkimuose nedalyvauja. Kongreso atstovus MAS, SAS ir ASS padaliniai gali rinkti savo tam reikalui sukviestame susirinkime arba korespondenciniu būdu. Negalintieji susirinkime dalyvauti turi teisę balsuoti korespondenciniu būdu. Astovai renkami slaptu balsavimu. Atstovais galima rinkti asmenis iš kitų vietovių ir kitų sąjungų, bet šiuo atveju yra reikalingi jų raštiški sutikimai. Išrinktas atstovas įsipareigoja kongrese dalyvauti. Išrinkto atstovo kitas ateitininkas pakeisti negali.

Kiekvienas ateitininkų skyrius renka bent po vieną atstovą. Dideli vienetai renka po atstovą nuo dvidešimts narių ir nuo likučio ne mažesnio kaip vienuolika. Jei kurioje vietovėje yra tos pačios sąjungos keli padaliniai, kongreso atstovų skaičius jiems tenka nuo jų narių bendro skaičiaus ir rinkimus praveda jų vadovybių sudaryta bendra komisija. Vieneto narių skaičius yra imamas toks, koks jis bus 1970 metų sausio 31 dieną. Rinkimai vykdomi 1970-jų metų pradžioje ir baigiami kovo 31 dieną ar anksčiau. Išrinktųjų pavardės, adresai ir vieneto rinkiminės komisijos protokolai pasiunčiami AF reikalų vedėjui dr. L. Bajorūnui (17689 Goldwin, Southfield, Michigan, U.S.A. 48075) iki 1970 metų balandžio 30 dienos. MAS, SAS ir ASS centrinės valdybos žiūri, kad jų padaliniai laiku ir tvarkingai atliktų atstovų rinkimą ir jų pristatymą AF reikalų vedėjui.

Ateitininkų Federacijos Valdyba

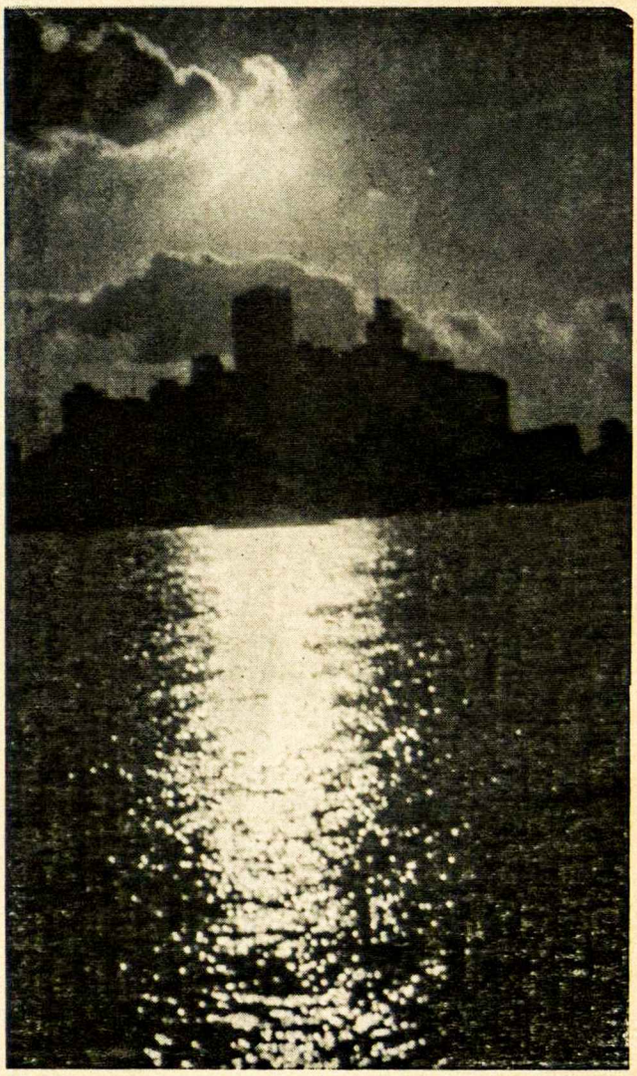

ŠIRDIES ŽAIZDA

Širdies žaizda — —
Jos ašaromis nenuplausi:
ir nepadės,
nors jos upeliais
nesibaigiančiais
tau iš akių tekės —

Širdies žaizda — —
Skaudesnė negu kūno.
balzamo jai nėra,
vaistai negydo...
Jos neapriši
apsaugai iš laiko —

Diena su liūdesiu,
naktis be miego...
Kaip laivas jūroje
ieškodamas krantų —
Kaip audroje
tuščiam, nykiam name,
tamsoj be žiburio —
Taip tu skaudėjime
savo širdies
blaškais — —
Kenti ir vaikštai
vienas minioje —

Aldona Prižgintaitė

Ateityje prieš 15 metų
sausis, 1955

PLUNKSNA

APKALTA DIEVO ŠARVAIS IR IŠGANYMO ŠALMU

Jonas Petrėnas

Paryžiuje kalbėk apie Kristų!

— Vyskupe, viršininkas siunčia mane į Paryžių vesti rekolekcijų, — guodėsi kartą jaunas pamokslininkas, neseniai dar pats palikęs studijų suolą.

— Koks gražus darbas! Nieko nelaukdamas, renkis ir važiuok, — pasidžiaugė vyskupas ir stiprinančiu žvilgsniu permetė pamokslininką, kukliai žvelgiantį į žemę.

— Bet, Ekscelencija, atsiminkite, man teks kalbėti Paryžiuje, kur knibžda pulkai garsiausių filosofų, menininkų, artistų, mokslininkų... Aš gi pats dar jaunas, nepatyręs...

— Nuvažiavęs į Paryžių, nebandyk tenai žmonių nustebinti savo žiniomis apie meną, filosofiją, gamtos mokslus, astronomiją — Paryžiuje tu kalbėk apie Kristų, kurį jie mažiausiai pažįsta, — pasakė vyskupas ir laiminančia ranka išlydėjo pamokslininką.

Šisai vyskupas, tėviškai pataręs jaunajam pamokslininkui į Paryžių atnešti nepažįstamąjį Kristų, buvo šv. Pranciškus Salezietis (1567-1622), kurį pop. Pijus IX paskelbė Bažnyčios Daktaru ir iškėlė jo asmenį, žėruojantį šventumu, apaštališku uolumu. Jo kritiškai išleistų raštų lentynoje prisiglaudė 26 storuliai tomai, kuriuose išmintingasai vyskupas nagrinėja dvasinės teologijos mokslą, gvildena krikščioniškojo šventumo problemas ir tiesia kelius jam pasiekti. Vieną iš tokių klausimų nagrinėja ir Romos ateitininkiškos šeimos nario kun. Vyt. Balčiūno dizertacija, išleista prancūzų kalba: "La vocation universelle a la perfection chretienne selon Saint Francois de Sales, Annency, 1952.

Šv. Pranciškus Salezietis, daugiausia gyvenęs ir dirbęs Prancūzijoje, yra globėjas krikščioniškosios spaudos bei rašto žmonių, trokštančių, kad negyvosios spaudos raidės kalbėtų apie gyvąjį, bet dažnai mažai pažįstamąjį Kristų. Sausio 29 švenčiama jo diena suburia vienon šeimon visus krikščioniškosios spaudos darbininkus ir verčia pasvarstyti apie idealus ir uždavinius, kurie tenka atlikti spaudai.

Šalkauskis sukinėjasi tarp žurnalistų

Mūsų ideologas prof. St. Šalkauskis, toks moksliškas, kietas ir sausas savo raštuose, vienok domėjosi lietuviškosios žurnalistikos ar aplamai spaudos reikalais. Kai 1929 m. Lietuva šventė 25-rių metų spaudos atgavimo sukaktį, jisai parašė straipsnį apie ateitininkus ir spaudos uždavinius (žiūr. Ateitininkų ideologija, psl. 175-187).

Šitame atsišaukime spaudos reikalu prof. St. Šalkauskis iškelia tokias mintis:

1) lietuvių nusistatymas kovoti už spaudos laisvę parodė garbingą tautos pasiryžimą laisvai apsispręsti kultūrinio gyvenimo srityje;

2) lietuvių tauta turi garbingai tvarkyti spaudos gyvenimą, kuris neleistų piktnaudoti spaudos priemonių ar prasilenktų su spaudos morale;

3) vedą krikščioniškos spaudos darbą, turėtų paruošti reikiamą kadrą spaudos darbininkų, kurie, turėdami visus dorinius nusiteikimus džentelmeniškai kovai, kartu būtų tinkami kuriamajam spaudos darbui žurnalistikos srityje (plg. psl. 185).

Pirmoji mintis, liečianti lietuvių tautos praeities kovas už spaudos laisvę, įvairiom progom buvo svarstoma pernai, kai šventėme spaudos atgavimo 50 metų sukaktį, rengėme lietuviškosios spaudos parodėles, leidome metraščius jai atžymėti ir įamžinti. Šiais gi metais mums turėtų labiau knietėti klausimai apie krikščioniškosios spaudos idealus ir praktišką jų realizavimą.

Rašytojas — šarvuotas Romos kareivis

Išlikę ap. Povilo laiškai tai paliudija: stilingas ir ugningas Apaštalo žodis, kaip dažnai minėdavo Lietuvoje prof. Juozas Eretas, yra tobuliausi katalikiškosios publicistikos pavyzdžiai, alsuoją aktualybių kėlimu ir drąsiu jų sprendimu.

Pav. apaštalo Povilo laiškas Efezo krikščionims, iš kurio yra paimtas ir ateitininkų šūkis "Visa atnaujinti Kristuje", rašytas jau kalėjime. Povilas, apkaltas nelaisvės grandinėmis, saugomas šarvuoto Romos kario, ginkluoto žvilgančiu šalmu ir pasirėmusio ant skydo, įkvėpia Apaštalui krikščioniškos kovos vaizdą (plg. J. Holzner, Paulus, Freiburg i. Br., 1949, 414).

Kiekvienas krikščionis yra pašauktas kovoti prieš tamsybių pasaulio valdovus; toje kovoje jisai naudoja dvasinius ginklus — krikščioniui reikia apsirengti Dievo šarvais, suveržti kojas tiesa ir ramybės pasiryžimu, pasiimti tikėjimo skydą ir galvą apdengti išganymo šalmu. Taip nuo kojų lig dantų ginkluotas karys krikščionis gali stoti kovon ir nuskinti pergalę (plg. Efez. 6:10-24).

Toksai kovos vaizdas ypač tinka ir krikščioniškosios spaudos darbininkui; jo plunksna turi būti apkalta Dievo šarvais, suveržta tiesa ir teisybe, paremta tikėjimo skydu, žvilganti išganymo šalmu. Jisai, anot prof. St. Šalkauskio, džentelmeniškai, bet kietai kovoja už tiesą ir teisybę, jisai iš negyvų raidžių ir juodų spaudos dažų prikelia ir neša į gyvenimą Kristų ir krikščioniškuosius jo mokslo idealus.

Krikščioniškoji spauda ne tik šiaip sau rašo, komplimentus beria, jubilėjus pamini, pasižymėjusių pavardes iškelia, aukotojus pagarsina, atostogautojus pašlovina, grįžusius iš Floridos pasveikina, — ji dviašmeniu kalaviju kerta ir kapoja galvas blogybėms ir vietoj jų sodina tiesos ir teisybės daigus.

Jaunystė lydi mus!

Į ŽYGĮ UŽ ATEITĮ

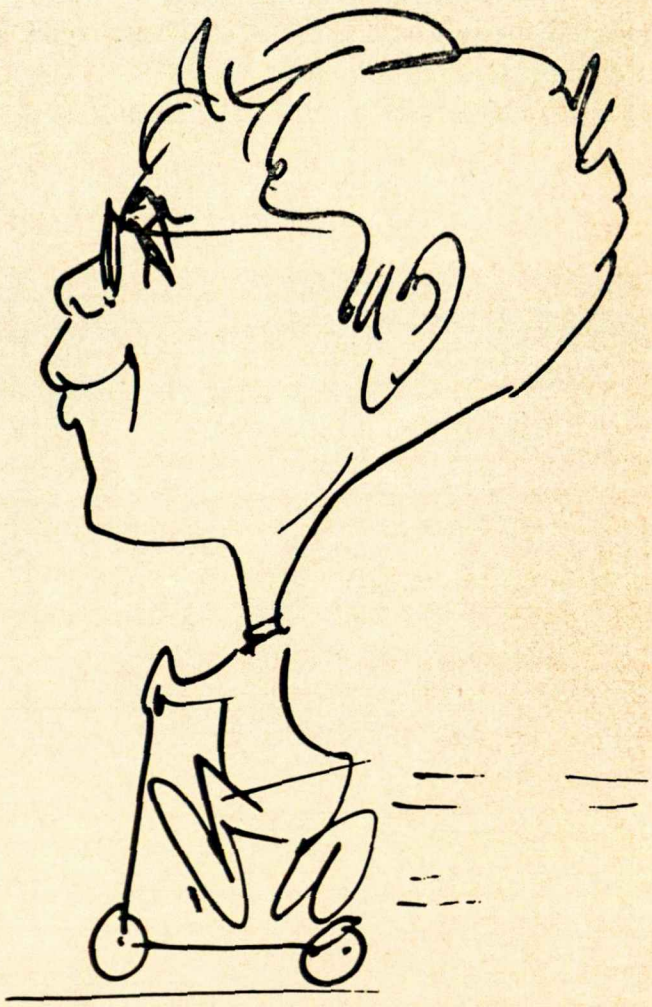

Linas Kojelis

Pasibaigė mokslo metai ir mintys nukrypo į Dainavą, į moksleivių ateitininkų stovyklą. Kai tėvelis pasakojo apie žygį už Ateitį, mes visi buvome sužavėti.

Ach, ta Dainava iš Los Angeles taip toli, dūsavau. Kurį iš mūsų tėveliai šiais metais ten išleis? Bet įvyko geriau, negu tikėjausi — išleido visus tris.

Kai sužinojau, kad žygininkų rekordas yra kanadiečių rankose, širdyje pykau:

Po šimts pypkių! Tikra velniava! Rekordas turi priklausyti Los Angeles miestui! Ir ryžausi šiais metais iš Dainavos parsivežti ne tik nešvarias kojines, bet ir pasaulinį rekordą.

Sekančios dienos vakarą pas mus buvo svečias iš Chicagos, dr. V. Šimaitis, kuris su tėveliu, L. Valiuku ir dr. P. Pamataičiu kalbėjo apie Altą, Vliką, Rezoliucijoms Remti Komitetą, artimus ir tolimus laisvinimo tikslus, bendradarbiavimą. Besiklausydamas jų ramių, o tarpais ir karštų diskusijų, pagalvojau:

Jei jiems taip rūpi lietuviški reikalai, gal parems ir žygį už Ateitį. Juk čia irgi lietuviškas reikalas. Ir tvirtai apsisprendžiau žygį pradėti čia pat.

Atsinešiau žygio rėmėjų lapą ir paprašiau pasirašyti. Neramus laukiau, kas bus: grąžins lapą nepasirašę, pasibars, o gal ir įrašys po kokį centą už mylią. Bet kai ėmė kristi pusdolerinės už kiekvieną nužygiuosimą mylią, nesitvėriau džiaugsmu:

Valio! Jei jau dr. Pamataitis, būdamas protestantas, remia žygį už Ateitį, tai aš turiu kovą laimėti. Net jei reiktų susigrumti ir su Chicaga.

Skubiai pradėjau telkti būsimai kovai jėgas. Pirmiausia pasukau į Hollywoodo pusę, arčiau Šv. Kazimiero lietuvių parapijos. Pradėjau nuo p.p. Brinkių. Jie ne tik reguliarias jėgas parėmė, bet ir specialia amunicija aprūpino. Į ką kreipiausi, visi mielai žygį rėmė ir linkėjo kovą laimėti: p. p. Raulinaičiai, p. p. Kulniai, p. p. Kazlauskai. Ilgokai reikalą teko aiškinti prelatui J. Kučingiui, bet už pažadėtą pusdolerį būčiau galėjęs dar ilgiau aiškinti. Dalilė Polikaitienė, kuri mus globojo, kai buvome jaunučiai, sakėsi net laukusi, kad koks nors kovotojas žygiui už Ateitį pas juos pasirodytų.

Neįtikėtina sėkmė laukė manęs p. p. Medziukų namuose. Iš čia išsinešiau visą

Jaunučiai žygiuoja už Ateitį Kennebunkporto stovykloje.

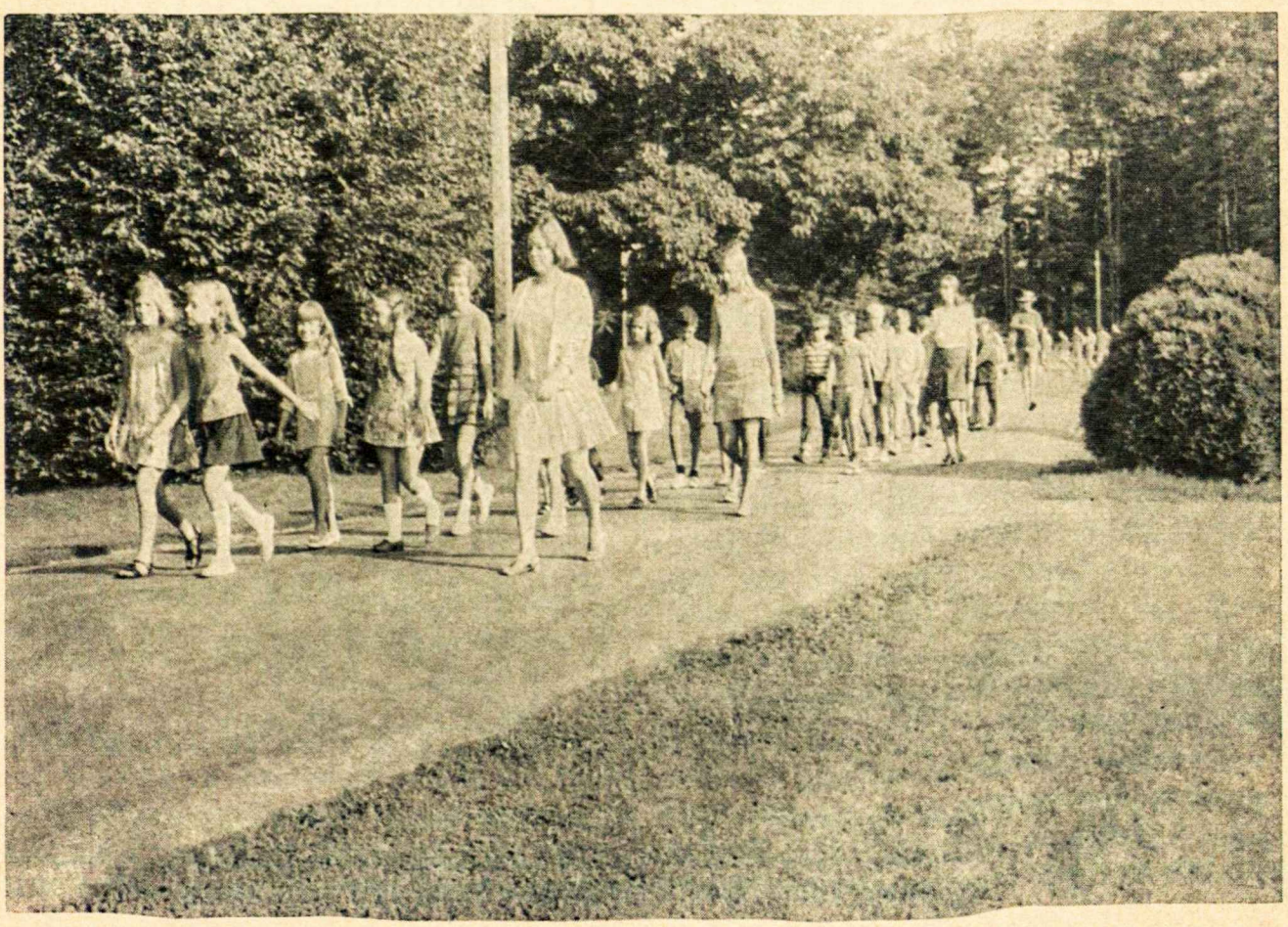

Jaunučiai žygiuoja pro Kennebunkporto gėlynus.

VIDURŽIEMIO VAKARAS

Taip tamsu, šalta, ramu...
lyg laukiu ko nors.
o aš — sėdžiu, galvoju...
lyg laukiu ko nors.
Ko gi laukiu?
Nežinau.

Bet laukiu rodos lyg
gilios nakties...
Bet... naktis ir nieko
neišspręs
Tik tada, nutilusiam pasaulyje
galėsiu laukti ryto.

Regina Staškevičiūtė

dolerį už kiekvieną nueisimą mylią. Abu aukotojai yra buvę mano mokytojai: p. Medziukas lituanistinėje mokykloje, p. Bureikienė — ateitininkų vasaros aikštelėje. Geri mokytojai.

Iš Hollywoodo pasukau arčiau Pacifico. Čia mane draugiškai sutiko ir stiprią paramą suteikė p. p. Arbai, Čingos, Graužiniai, Jusioniai, Lukšienė, Urbonas. Pasižvalgiau talkos ir amerikiečių tarpe. Gavau — parėmė tėvelio bendradarbis G. Rudler ir mano mokyklos draugas Gregory Dale.

Skubame į aerodromą. Noriu porą dienų talkos pasižvalgyti Chicagoje, o paskui į Dainavą, į žygį už Ateitį. Bet čia prasidėjo mūsų nelaimės: mokėti pilnus

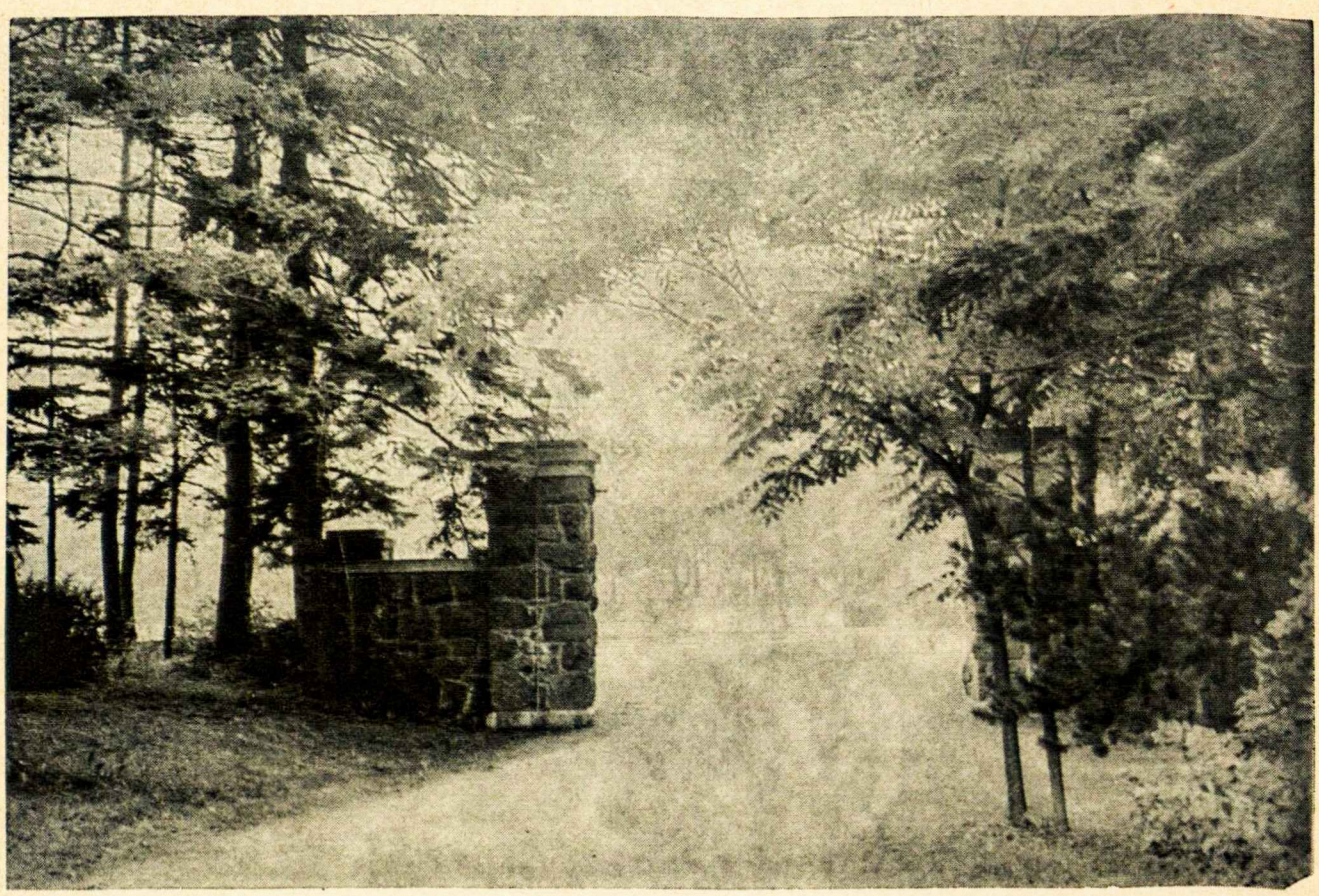

bilietus už tris atrodė perbrangu, o "stand-by" keleiviams vietų nebuvo. Dvi dienas Los Angeles aerodrome bėgiojome iš vienos oro linijos į kitą, kol pakilome į orą. Buvo vienas momentas, kad atrodė teks kovą pralaimėti, dar iš vis jos nepradėjus.

Chicagoje nebebuvo laiko talkininkų ieškoti. Parėmė mano teta Vanda Giniotienė, ir teko skubėti į Dainavą. Bet mano pajėgos jau buvo stiprios.

Dainavoje pradėjau šnipinėti kitų kariuomenes: Kanados, Clevelando, New Yorko, Detroito, Cicero ir net Hot Springs. Baimės nebuvo. Tai tik muselės ir vabaliukai prieš mano auksinę (ar dolerinę) armiją.

Pagrindiniu priešu laikiau Chicagą. Ten tiek daug ateitininkų ir, galvojau, prieš juos atrodysiu juokingai menkas. Bet nustebau. Chicaga buvo visai neginkluota. Net neturėjo padoraus peiliuko. O jei kas turėjo kulką, tai šautuvo trūko.

Išvedžiau savo jėgas į žygį. Varžovų nebuvo. Už kiekvieną nužygiuotą mylią Ateičiai teko virš 7 dolerių. O, kad taip stovyklos vadovai būtų leidę bent šimtą mylių pažygiuoti! Bet ir trumpesnėje distancijoje mūsų Ateičiai susidarė pusantro šimto dolerių.

(Prie šio aprašymo aš pridedu ir savo portretą. Portreto autorius, matyt mano priešas, rodo, kad tame žygyje aš nelegaliai naudojau ratelius. Tai netiesa. Aš žygiavau savo kojomis).

Ateities administratorius už 150 dolerių dėkojo man ir mano kojoms, o aš dėkoju visiems žygio rėmėjams, kurie savo pažadus visi sąžiningai ištęsėjo.

ŽIEMA STOVYKLOJE

I

Štai žiema jau atkeliavo,
Su rogutėm ir sniegais,
Ir su šaltu šiaurės vėju,
Su šilkiniais kailiniais.

Senis šaltis gnaibo nosį,
Paišo gėles ant langų,
Aš su juo stipriai imuosi,
Pasiduoti negaliu.

Baltos snaigės lekia, krinta,
Barsto žemę gėlėmis,
Ir visus laukus nukloja,
Ir nubarsto žvaigždėmis.

II

Nuo kalniuko su rogutėm,
Leistis, šokti taip baugu,
Nors galvelė ima suktis,
Bet smagu, smagu, smagu.

Su pačiūžoms štai ant Spyglio,
Lakstom, skriejam griūdami,
Spyglys vaikų pasiilgo,
O mes čiuožiam žaisdami.

O laukų tai gražumėlis,
Balta, balta kiek matai,
O kalnelių aukštumėlis,
Ir aplink vaikų būriai.

Pasičiuožę, prisilakstę,
Skubam bėgam tekini,
Skanūs kvapai mus vilioja,
O mes tokie alkani!

Prisivalgę, atsigėrę,
Štai suėjome mes čia,
Pabendrauti, pasidžiaugti,
Padainuoti juk drauge.

Nors už lango kaukia vėjas,
Senas šaltis su barzda,
Mes prie židinio kaip vienas,
Šokam, rėkiam, Tra-lia-lia.

Saulius Jankauskas

VOX populi

Gerb. redaktoriau:

Teko man pagalvoti dėl dr. Kęstučio Keblio "P.S." jo straipsnyje "Jauno literato kryžkelė" spalio numeryje. Manau, kad jo pagrindinė mintis tvarkoj, bet kad galima ir nesuprasti, kas ten parašyta. Dr. Keblys rašo, "...neliekite prakaito besirūpindami, kokia turi būti ateitininkiška kūryba ir kaip kurti ateitininkiškai. Kai bus jos, tos jūsų kūrybos, tada galėsime pasvarstyti ar ji pagal penkis principus ar ne. O kol kas rašykite ir sielokitės, kad jūsų raštas būtų literatūriškai vertingas". Sutinku, kad nereikia lieti prakaito besirūpinant kaip kurti ateitininkiškai. Bet taip yra todėl, kad kai ateitininkas rašys, jam nereikės galvoti, ar jis dabar ateitininkiškai rašo, ar ne. **Jis rašys ateitininkiškai.** Jokio klausimo nebus. Jeigu jam reikės galvoti ar jis rašo ateitininkiškai, ar ne, tai reiškia, kad jis dar nėra ateitininkas, nėra įsisąmoninęs ateitininkų ideologijos, nėra priėmęs ateitininkiškosios pasaulėžiūros, nėra pajutęs tos ateitininkiškosios dvasios. Todėl, kai tikras ateitininkas rašo, jam reikia daugiau rūpintis literatūrine verte.

Vytautas Kliorys
Gaudeamus redaktorius
Cleveland, Ohio

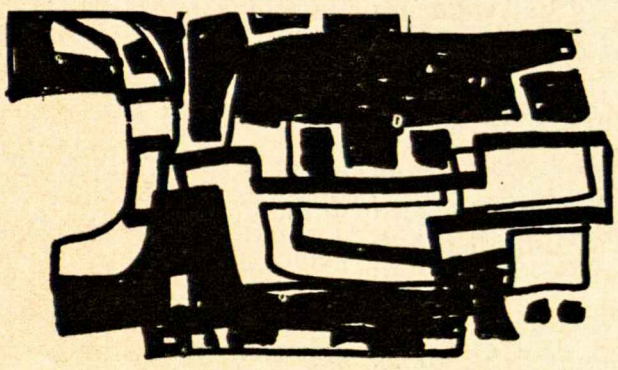

AUKSINĖ PLUNKSNA

AUKSINĖ PLUNKSNA — atsakymai:
1. Šlaitas, 2. Tomarienė, 3. Baranauskas, 4. Vaičiulaitis, 5. Maceina.

ŽODŽIAI PAŽODŽIUI atsakymai:

1. h. **Skonėdamasis** turtuolis valgė farširuotą fazaną.
2. f. Vėjo papustomi, lapai **skrebeno** pakam piuose.
3. e. Kadangi nariai susirinkimui buvo pasiruošę, jo eiga buvo **sklandi.**
4. j. Su atišipusiu **skliutu** nedaug malkų prikaposi.
5. b. Surijo balamūtas sprindžio aukščio **sklindžių** krūvą.
6. g. **Skraja** susidaro iš visų taškų, nuo vieno taško tame pačiame atstume.
7. d. "Pabiro, **pasklido** žiedai po laukus"
8. c. Tylūs armonikos tonai primena tavo **skroslus.**
9. a. Važiuojam į **skraidyklą** pažiūrėti kylančių lėktuvų.
10. i. Tame automobily tiek daug laisvų šriubų, kad jį tik **skrabalu** vadinti galima.

korespondencijos

MOKSLEIVIAI VEIKIA
Philadelphia, Pa.

Ateitininkų metinė šventė

Birželio 28 d. buvo Joninių laužas ir susirinkimas Gasparėnų namuose. Ponas Muraška labai gražiai ir įdomiai pravedė Joninių laužą. Vytas Volertas buvo Krivių Krivaitis, o Danutė Bakanaitė ir Danutė Stankutė buvo vaidilutės. Laužas buvo atvirame ore; programa supinta iš dainų ir vaidinimo. Po laužo smagiai pasišokome. Išsiskirstėme dėkingi šeimininkams už priėmimą.

Sekančią dieną, birželio 29, buvo metinė ateitininkų šventė. Pamaldas laikė ir gražų pamokslą pasakė kun. dr. K. Širvaitis. Moksleiviai dalyvavo su vėliava. Iškilmingame posėdyje studentų įžodį davė Vytautas Maciūnas ir Danutė Vaškelytė. Į moksleivius buvo pakeltos: Renata Baraitė, Rasa Makarauskaitė, Alė Surdėnaitė ir Ramunė Šileikaitė; o į jaunučius — Diana Swoyer. Dr. V. Vygantas skaitė paskaitą apie šiandieninius ateitininkų uždavinius. Moksleiviai ir jaunučiai atliko meninę programą. Visi pasirodė labai gražiai. Po programos buvo bendri pusryčiai.

Susirinkimas

Spalio 12 d. įvyko pirmas susirinkimas po atostogų Šalčiūnų namuose. Susirinkimą pravedė R. Juzaitis. Dalyvavo kun. J. Šulčas, svečias iš Romos. Jis gražiai pašnekėjo apie jaunimą ir ragino visus į veiklą. Jau daugelį mūsų jis pažino iš stovyklos Kennebunkporte, kur jis bu-

Dr. V. Vygantas kalba Philadelphijos ateitininkų šventėje.

MAIRONIO KUOPA
Cleveland, Ohio

Baigėsi vasara su linksmomis stovyklomis ir laisvu laiku. Prasidėjus naujiems mokslo metams atgijo ir Clevelando Maironio kuopa.

Pirmasis susirinkimas įvyko rugsėjo 8 d. Nykstenų namuose. Kuopos pirmininkas, Arūnas Bielinis, atidarė susirinkimą malda ir trumpu žodžiu apžvelgė praeitų metų veiklą. Po to Vytenis Čyvas papasakojo svarbesnius įvykius, nutarimus bei įspūdžius iš moksleivių vasaros stovyklos Dainavoje. Sekretorė Roma Jasinevičiūtė perskaitė praeitų metų veikimo protokolų santrauką. Pirmininkas papildė jos pranešimą ir paskelbė, kad ši valdyba savo darbą baigia ir reikia išsirinkti naują valdybą. Globėjas Romas Bridžius paaiškino valdybos reikšmę ir pareigas.

Pradėjome siūlydami kandidatus. Vyko rinkimai. Balsų dauguma buvo valdybon išrinkti septyni nariai kurie tuoj pat po susirinkimo trumpame posėdyje pasiskirstė pareigomis: pirmininkė — Onytė Kliorytė, vicepirmininkas — Vytenis Čyvas, iždininkė — Marytė Idzelytė, sekretorė —Danutė Sušinskaitė, socialinių reikalų vedėja —Vida Čyvaitė, ir korespondentai — Daiva Bielinytė ir Jurgis Joga.

Pirmasis uždavinys, kurį naujoji valdyba turėjo atlikti, buvo suruošti išleistuves nariams paliekantiems moksleivių kuopą ir pereinantiems į studentų eiles.

Tuo tikslu valdyba turėjo porą posėdžių ir nutarė ruošti jiems išleistuves-laužą gražioje Skrinskų rezidencijoje rugsėjo 28 d. 7 v. v.

Tyliai ošiant miškui ir prasimušant paskutiniems besileidžiančios saulės spinduliams suliepsnojo simbolinis laužas, kurį uždegė išeinančios narės. Jo liepsnos, tenušviečia jų ateities kelius ateitininkiška dvasia ir principais. Pirmininkei tarus atsisveikinimo žodį, valdyba įteikė prisiminimui mažas dovanėles. Gaila, kad keletas narių jau buvo išvykę studijuoti, o vienas į aviacijos mokyklą ir todėl negalėjo dalyvauti. Po to sekė linksmoji dalis. šokom, dainavom ir vaidinom prie degančio laužo. Atsisveikinę su vyresniaisiais nariais, patys ryžomės naujiems ateitininkiškiems uždaviniams.

Daiva Bielinytė

MINDAUGO KUOPA
Detroit, Mich.

Mindaugo kuopos Moksleivių susirinkimą, įvykusį lapkričio 9 dieną, pradėjome malda. Šiame susirinkime, susiskirstę nedidelėmis grupelėmis nagrinėjome klausimą: "Ar tėvai turėtų leisti savo vaikus su nelietuviais į parengimus?" Pasisakymų buvo įvairių. Bendroje išvadoje mum atrodė, kad dabar yra laisviau išeiti su nelietuviu nė prieš dešimt ar penkioliką metų, bet vistiek dauguma pasisakė, jog jiems smagiau išeiti su lietuviais, nes yra daugiau bendrų ryšių, kadangi dauguma priklausome tom pačiom organizacijom, chorams ir tautinių šokių grupėms.

Po to planavome Kalėdų vakarą. Pasidalinome vardais dovanom pasidalinti. Vakaro rengėjai pasiskirstė įvairiomis pareigomis.

Paskui dainavom lietuviškas dainas ir užbaigėme susirinkimą malda.

Violeta Abariūtė

---

vo kapelionu. Išrinkome naują valdybą: Rimas Juzaitis — pirmininkas, Aldona Šalčiūnaitė — sekretorė, Kazimieras Ramanauskas — iždininkas, Vytas Volertas — sargas.

Kristaus Karaliaus šventė

Sekmadienį, spalio 26 d., Philadelphijoje, gražiai atšventėme Kristaus Karaliaus šventę.

Šeštadienį spalio 25 d. atvyko svečiai moksleiviai iš Washingtono ir Baltimorės. Mūsiškiai moksleiviai kartu su svečiais apžiūrėjo Philadelphijos istorines vietoves. Tą pačią dieną moksleiviai ateitininkai paruošė specialią programą per Lietuvių Bendruomenės radijo balsą. Programą pravedė globėjas J. Gaila ir Rimas Juzaitis. Vakare įvyko susirinkimas Volertų namuose. Diskusijas ir pokalbius pravedė V. Mikėnienė. Po susirinkimo buvo vaišės ir pasilinksminimas.

Sekantį rytą pamaldose šv. Andriejaus bažnyčioje dalyvavo daug žmonių. Moksleiviai ir studentai ateitininkai dalyvavo su vėliavomis. Po pamaldų salėje įvyko trumpas bet įspūdingas minėjimas. Kun. K. Sakalauskas, moksleivių dvasios vadas, skaitė įdomią paskaitą apie Kristų Karalių. Meninę dalį išpildė Violeta Bendžiūtė ir V. Mikėnienė. Po minėjimo valgėme kartu pusryčius.

Danutė Juzaitytė

ALp(LKA)1786
1970, Nr.1

90.725.346